

[Poul Hansen (Kalundborg).]

på, og vi bør her i landet så langt som muligt slutte op bag FN ved opgavens løsning.

Socialdemokratiet er fremdeles af den opfattelse, at de vestlige landes forsvarssamarbejde på grundlag af Atlantpagten har været den eneste mulige vej til sikring af freden i den del af verden, som pagten omfatter. Når der siden foråret har vist sig spæde tegn på muligheder for en begyndende afspænding, hænger det efter vor mening sammen med den fasthed og styrke, som Atlantpagtpolitikken er udtryk for. Derfor står vi fast på denne politik og nærer intet ønske om at rokke ved dens hovedlinier. Men det må naturligvis fremdeles være således, at de enkelte problemer, som rejser sig indenfor samarbejdet, står til fri bedømmelse for hvert enkelt land ud fra landets egne synspunkter og interesser. Det er ligeledes vor opfattelse, at det er i nøje samklang med Atlantpagtsamarbejdets ånd, når vi ønsker de foreliggende afspændingsmuligheder nøje prøvet. Vi befinder os her i fuld overensstemmelse med det nordiske udenrigsministermøde den 18. og 19. maj i år i Oslo og med Englands konservative premierminister, Churchill, der i sin tale i lørdags fastholdt tanken om et møde mellem stormagternes ledende mænd. Vi ser derfor heller ingen grund til at ændre det standpunkt, der blev taget af socialdemokratiets kongres i juni, nemlig at der ikke bør tages nye skridt, så længe verdenssituationen endnu er uafklaret. Standpunktet havde særlig adresse til stationeringsspørgsmålet. Herom sagde kongressen, at Danmark ikke under de nuværende forhold bør tage imod tilbudet om varig placering af allierede flyverstyrker på dansk grund. Det er samme synspunkt, som er kommet til udtryk i regeringserklæringen.

Socialdemokratiet deltog i beslutningen i december 1951 om gennemførelse af 18 måneders tjenestetid for de indkaldte værnepligtige. Vi mente dengang, og vi mener fremdeles, at det af beredskabsmæssige grunde er meget ønskeligt at opnå en større sikring af dansk område end den meget tynde dækning, som kan tilvejebringes på grundlag af 12 måneders tjenestetid. Beslutningen i 1951 blev truffet under forudsætning af, at der, inden den blev ført ud i livet, var skaffet den nødvendige kaserne-

plads, det fornødne antal befalingsmænd, udrustning og fritidsmuligheder for soldaterne. Der er ingen grund til at skjule, at alle disse forhold ikke blev bragt i fuldt tilfredsstillende orden under den tidligere forsvarsminister. Det var derfor helt naturligt, at den nuværende højtærede forsvarsminister gennem rådslagning med de militære chefer og på anden måde ønskede undersøgt, om det ville være forsvarligt at lade de trufne bestemmelser om tjenestetidsforlængelsens iværksættelse forblive i kraft i fuldt omfang. Denne undersøgelse har nu fundet sted, og den højtærede statsminister har lige meddelt os, at regeringen, alle forhold taget i betragtning og efter forsvarsstyrelsens enstemmige råd, har besluttet at lade bestemmelserne om den 18 måneders tjenestetid forblive i kraft.

Vi har forstået, at den højtærede forsvarsminister samtidig agter at træffe yderligere foranstaltninger for at sikre forsvarlige og rimelige forhold for de indkaldte. Jeg finder dette meget vigtigt. Vi ved jo alle, at mange af de unge værnepligtige, som møder til deres forsvarstjeneste med god vilje og en positiv indstilling, vender skuffede og kritiske hjem, og denne indstilling breder sig fra dem til en stor del af den øvrige befolkning. Jeg nærer bekymring for, hvad dette på længere sigt kan betyde for forsvarsviljen her i landet. Derfor er det så vigtigt, at alle kræfter samler sig om at få rettet de mange forskellige forhold, der giver anledning til skuffelse og kritik. På den anden side må den højtærede forsvarsminister naturligvis have krav på en rimelig tidsfrist til gennemførelse af de foranstaltninger, som i denne henseende er nødvendige.

Inden jeg forlader den del af regeringserklæringen, som vedrører vore forhold udadtil, føler jeg trang til at sige, at vi med tilfredshed har lagt mærke til, at erklæringen på et vigtigt punkt af interesse for det nordiske samarbejde har holdt sig til samme ordlyd som den afgæede regerings erklæring af 7. oktober 1952. Det drejer sig om de islandske håndskrifter. Herom hedder det i den nuværende regerings erklæring — jeg beder om formandens tilladelse til et enkelt citat nu og senere —:

„Det er regeringens hensigt at fremsætte forslag til lov om afgivelse til Island af håndskrifter fra danske samlinger.“